

До ювілею Івана Франка.

На 1918-й рік припадає, як відомо, один дуже важкий ювілей у нашому письменстві. Це 40-літні роковини літературної діяльності Івана Франка. Наші закордонні земляки дуже захопилися цим літературним святом і вже розпочали цілу низку заходів, щоб ушанувати невтомного письменника, що всю силу свого великого духа поклав на збагачення українського культурного надбання. Має бути незабаром серія літературних відчитів як у самому Львові, так і на провінції про його діяльність, складено ювілейний збірник на пошану популярному письменникові, збираються складки на національний дарунок ювілятові, видаються на-ново де-які його твори, йде мова про повне зібрання по змозі всіх творів, які тільки мають не злободенний інтерес. Одно слово, Галичина запонадливо готується до ушановання одного з найкращих синів своїх.

Тим часом вага діяльності Франкової не спиняється в межах самої Галичини. Праця його виходить на далеко ширші обрії і ймення Франкове належить не самій його тіснішій батьківщині. З повним правом можна сказати, що заслуги ювілята належать цілій Україні. Ми всі, свідомі українці, не вважаючи на політичні кордони, виховувались на його творах, захоплювались його громадською діяльністю, брали за зразок громадянина і працівника його особу. З усіх закордонних

діячів нема у нас, на Україні, популярнішого ймення над Івана Франка. І нема так само між ними такого, хто-б частіше ставив у себе питання про всеукраїнські потреби й так широко розв'язував їх. Часто його сміливе, палке слово було нам, тутешнім українцям, за той голос, що будив оспалих, наvertsав до рідного краю, надавав бадьорости й сили до праці. До його голосу прислухались,—більше: його слухались, за ним ішли...

І не може, не повинна тепер свідомо Україна одтягатись од участі в тому літературному та громадському святі, що зв'язане з цим улюбленим і поважаним у нас ім'ям. Це *наше* спільне свято і ми повинні прийти на його спільно з усіма нашими закордонними земляками. І треба поспішатись, бо часу вже лишилось не багато. Кожен нехай візьме таку участь, яку зможе відповісти до сили своєї,—чи то участю в літературному збірничку, чи вкладкою до суми на національний дарунок, чи як інакше,—але кожен мусить записати своє ім'я до списку вдячних прихильників нашого великого національного діяча.

Нагадуючи про це нашим читачам, тішимо себе надією, що не буде між ними людини, яка не згадала-б з подякою того, хто сорок довгих і важких років, не покладаючи рук, працював на добро рідного краю.